

— Какъ ви се вижда ха? Ами тазъ?

Да викнемъ всинца съ гласъ голѣмъ
По всичкия Коджа Балканъ:
Голѣмо мало, ставай,
Оружие запасвай:

— Ами гласа?

Тая нѣма гласъ. Съ гласъ или безъ гласъ, тѣзъ пѣсни хвъркатъ отъ уста въ уста и като мехлемъ падатъ на сърдцата на вѣрнитѣ българи. Четатъ се тѣзи пѣсни, защото на всѣкиго омръзва туй черно тегло.

— Е, — подби го Тодораки. — На тебе ли остана сега да мислишъ за слободата?

— На мене, и на другитѣ като мене! Не спиме, не дрѣмемъ, ама работа вършимъ! И да ви кажа ли? Скоро ще чуйте, че съмъ отишелъ при Панайота.

Тодораки пакъ се ухили на подбивъ.

— А бе момче! Има едни дето се куражатъ като най-страшни делибашии, а пъкъ кога дойде да се покаже силата на мегданъ, потуригѣ имъ зафащатъ да треператъ, па и... комай да понатежаватъ... То лесно се приказва, че ще се иде при Панайота, ама я да видимъ, какъ се отива?

Димитъръ кипна, цѣлъ почервенѣ отъ тая издявка на Тодорака, но си замълча. Той дълго гледа предъ себе си, мълча, сумтѣ и най-после стана.

— Кжде ставашъ? Чакай! Искашъ да станешъ мезе на афионбашията ли?

Но Димитъръ не слушаше. Навжсенъ и сърдитъ, той понамѣсти пояса си, нервно обърна колчацитѣ на поуритѣ си, слови ржце отзадъ и гордо заизлиза. Всички съ плаха почуда го следѣха.

Като отиде на двора, той промълви нѣщо и смѣло излѣзе на улицата. Сѣкашъ изведнажъ бѣ решилъ да извърши нѣщо, та отиваше смѣло и гордо безъ капка страхъ въ душата...

ДОБРИ НЕМИРОВЪ